

DECIZIE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul:

Judecătorii:

Valeriu Doagă

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Alexei Vlas împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” cu privire la declararea nulă a contractului de locațiune a încărcătorului de model Leibher XXXX și constatarea posesiei de bună credință asupra încărcătorului,

împotriva deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 15 februarie 2017, Alexei Vlas a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” cu privire la declararea nulă a contractului de locațiune a încărcătorului de model Leibher XXXX și constatarea posesiei de bună credință asupra încărcătorului.

În motivarea acțiunii a indicat că, în primăvara anului 2012, având în gestiune o carieră de nisip în extravilanul satului Speia, raionul Anenii Noi și activând în calitate de administrator al Societății cu Răspundere Limitată „Aglicacom-Fruct”, a primit în folosință de la Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” în contul datoriilor apărute pentru furnizarea zăcămintelor naturale, un încărcător de model Leibher XXXX.

La transmiterea încărcătorului în folosință, Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” în persoana directorului Igor Jizdan, i s-a comunicat despre posesia legală a încărcătorului în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 8 octombrie 2010, încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” în calitate de vânzător și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” în calitate de cumpărător.

Potrivit pct. 1.2 al contractului, obiectul material al vânzării este încărcătorul de model Leibher XXXX, număr de identificare xxxxxxx, 100 de kw puterea motorului, anul producerii xxxx, culoarea galbenă iar viteza maximă 39 km/h.

În registrele specializate încărcătorul și posesorul acestuia nu era înregistrat, fapt ce se confirmă prin certificatul nr. 55/15 a Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Tehnică „Intehagro”.

A menționat că, încărcătorul i-a fost transmis de fapt și se află pe teritoriul bazei de producere a Societății cu Răspundere Limitată „Aglicacom-Fruct” din satul Speia, raionul Anenii Noi, fiind utilizat în extragerea nisipului-prundiș din cariera Telita-III, r. Anenii Noi.

A indicat că, în luna mai anul 2014, a fost invitat la Comisariatul de poliție din r. Anenii Noi, unde i s-a adus la cunoștință despre inițierea urmăririi penale în privința lui Igor Jizdan, directorul Societății cu Răspundere Limitată „Igvascom” după elementele infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal, în baza plângerii depuse de către directorul Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio”.

Din conținutul plângerii rezultă că, Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” a încheiat cu Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” un contract de locațiune în privința aceluiași încărcător, care nu a fost restituit după expirarea termenului contractului.

Prin ordonanța din 20 octombrie 2014 a procurorului în Procuratura Anenii Noi, s-a dispus disjungerea cauzei penale în privința lui Alexei Vlas pe faptul însușirii încărcătorului de model Leibher XXXX.

La 31 octombrie 2014 a fost pornită o nouă urmărire penală conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. (3) lit. d) Cod penal, pe motiv că samavolnic, fără a aduce la cunoștință proprietarului a folosit și a înstrăinat încărcătorul unei persoane necunoscute, cauza penală fiind pe rolul Judecătoriei Anenii Noi.

A relatat că, este victima unui raport contractual viciat, înființat între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom”, care în final a dus la apariția unei incertitudini vizavi de soarta încărcătorului litigant și apartenența acestuia.

Potrivit materialelor cauzei penale nr.2014250640, atât reprezentanții Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio” cât și directorul Societății cu Răspundere Limitată „Igvascom”, recunosc faptul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a încărcătorului din 8 octombrie 2010, iar apoi și a contractului de locațiune din 15 august 2011, fără rezilierea anticipată a primului contract cu aducerea părților în poziția în vigoare în modul prevăzut de legislația civilă.

A afirmat reclamantul că, potrivit pct. 2.1. din contractul de vânzare-cumpărare, încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom”, vânzătorul transmite, iar cumpărătorul primește încărcătorul în ziua semnării contractului.

Careva reglementări speciale privind modul și momentul trecerii dreptului de proprietate asupra bunului înstrăinat părțile nu au stipulat, fiind aplicabilă regula generală prevăzută de art. 315 alin. (1) Cod civil.

A considerat că, la data încheierii contractului de locațiune, 15 august 2011, încărcătorul nu mai aparținea cu drept de proprietate Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, întrucât anterior acesta a vândut bunul respectiv către Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom”. Astfel, Societatea cu Răspundere

Limitată „Adi Studio” nu era în drept să încheie acte juridice de dispoziție sau de administrare în privința încărcătorului.

În condițiile în care contractul de vânzare-cumpărare deja a produs efecte, inclusiv pentru terțul Alexei Vlas, părțile puteau să substituie contractul translativ de proprietate printr-un alt contract netranslativ de proprietate doar după rezilierea acestuia în modul prevăzut de lege și contract, cu aducerea la cunoștință a tuturor persoanelor interesate, cu atât mai mult că această obligație rezultă expres din pct.7.1 și pct. 7.2 al contractului de vânzare-cumpărare.

În rezultatul încheierii actului juridic ilegal, au fost încălcate drepturile reclamantului Alexei Vlas, care primise de la Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” încărcătorul de marcă Leibher XXXX, în posesie și folosință, fiind convins că ultima este proprietar al acestuia conform contractului de vânzare-cumpărare, iar posesia este una legală și întemeiată.

Deoarece contractul de vânzare-cumpărare încheiat la 18 octombrie 2010 între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” corespunde cerințelor legale cu privire la forma acestuia, nu conține reglementări contrare legii și nu a fost reziliat în modul prevăzut de contract, încărcătorul fiind transmis cumpărătorului, circumstanțe care au fost recunoscute de părți, tranzacția în cauză este una perfect valabilă.

Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” se consideră proprietar al bunului procurat chiar dacă nu l-a achitat în ordinea stabilită, or, contractul nu condiționează apariția dreptului de proprietate la cumpărător prin achitarea integrală a încărcătorului.

Încărcătorul de model Leibher XXXX nu era înregistrat în registrele speciale după Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, fiind în posesia reală doar a Societății cu Răspundere Limitată „Igvascom”. Alexei Vlas nu avea careva motive pentru a nu accepta propunerea lui Igor Jizdan privind folosirea încărcătorului litigant pentru extragerea zăcămintelor naturale în contul datoriilor Societății cu Răspundere Limitată „Igvascom”.

A considerat Alexei Vlas că este posesor de bună credință a încărcătorului de model Leibher XXXX.

A solicitat Alexei Vlas admiterea acțiunii; declararea nulă a contractului de locațiune a încărcătorului de model Leibher XXXX încheiat la 15 august 2011 între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” în calitate de locator și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” în calitate de locatar; a constata posesia de bună credință a lui Vlas Alexei asupra încărcătorului de model Leibher XXXX.

Prin hotărârea din 8 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

Prin decizia din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Alexei Vlas, reprezentat de avocatul Denis Grecu; s-a casat hotărârea din 8 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea s-a admis parțial; s-a declarat nulitatea contractului de locațiune din 15 august 2011 a încărcătorului de model Leibher XXXX încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” în calitate de locator și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” în calitate de locatar; în rest cererea de chemare în judecată s-a respins ca neîntemeiată.

La data de 4 decembrie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” a declarat recurs împotriva deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului s-a indicat că, concluziile instanței de apel sânt neîntemeiate, rezultate din aprecierea incorectă a circumstanțelor cauzei, precum și interpretarea eronată a normelor de drept material.

Decizia instanței de apel este contradictorie deoarece Alexei Vlas nu este proprietarul încărcătorului, nefiind înregistrat și neavând dreptul de posesie, folosință și administrare asupra acestuia.

Materialele cauzei civile și penale denotă că, bunul mobil se află la balanța Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, în capitalul social, care a fost importat fără a fi achitate drepturile de import și pentru care se calculează uzura, inclusă în rapoartele financiare anuale transmise Direcției de statistică.

Prin adeverința nr. 700VP din 9 aprilie 2015 se denotă că, potrivit Registrului de stat al transportatorilor, încărcătorul de model Leibher XXXX, nr. 2794591, anul producerii xxxx, nu figurează ca fiind înmatriculat.

Acest încărcător a fost importat și pus la balanța Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, fiind inclus în capitalul social al întreprinderii, fapt confirmat prin facturi, declarația vamală și invoice și se numără la soldul întreprinderii.

Aceste date au fost confirmate și prin raportul de expertiză seria BB nr. 013118 din 15 iulie 2016 efectuat de către Centrul Național de Expertize Judiciare în cadrul dosarului penal.

Încărcătorul de model Leibher XXXX, nu este un bun care se află în circuitul civil și acesta nu putea în mod valabil să constituie obiectul material al unei tranzacții.

Reclamantul Alexei Vlas a indicat în cererea de chemare în judecată că ar fi dobândit posesia și folosința asupra încărcătorului de la Societatea cu Răspundere Limitată „Igvacom”, care i l-ar fi dat în baza unor careva datorii pe care le avea în rezultatul furnizării unor zăcăminte minerale. Această afirmație nu are relevanță deoarece nu este clar în raport cu cine Societatea cu Răspundere Limitată „Igvacom” avea datorii pentru livrarea zăcămintelor minerale față de Societatea cu Răspundere Limitată „Aligacom-Fruct” sau față de administratorul acesteia Alexei Vlas. Nici una din aceste circumstanțe nu a fost demonstrată prin careva probe pertinente.

A menționat că, valoarea încărcătorului depășește suma de 1 000 de lei, iar în eventuala transmitere a încărcătorului de model Leibher XXXX de la Societatea cu Răspundere Limitată „Igvacom” către Societatea cu Răspundere Limitată „Aglicacom Fruct” sau față de administratorul acesteia Alexei Vlas urma a fi probată doar printr-un înscris contabil, factură fiscală, dispoziție de plată, contract, act de predare-primire, acte care nu au fost prezentate și demonstrate.

Aceste circumstanțe demonstrează că, Alexei Vlas nu a avut careva temeiuri care să-i permită să se considere îndreptățit să posede încărcătorul. Totodată, Alexei Vlas samavolnic și fără a aduce la cunoștință proprietarii, a înstrăinat încărcătorul unei persoane necunoscute cauzând un prejudiciu enorm Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio”.

A reiterat că, Alexei Vlas nu este reclamantul corespunzător și nu poate invoca careva pretenții asupra încărcătorului de model Leibher XXXX.

A solicitat Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 27 septembrie 2018 și a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 12 noiembrie 2018 (f.d.145). Astfel, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” la data de 4 decembrie 2018, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 11 martie 2019, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 26 martie 2019, Alexei Vlas reprezentat de avocatul Denis Grecu a depus referință prin care a solicitat respingerea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, ca inadmisibil.

Prin încheierea din 24 aprilie 2019 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” s-a considerat admisibil fiind transmis pentru a fi examinat în fond.

În conformitate cu art. 441 din Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Conform art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Potrivit art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea în vigoare a hotărârii primei instanțe din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Conform art. 432 alin. (2) lit. b) și c) din Codul de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Conform art. 118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

După cum rezultă din actele cauzei, Alexei Vlas înaintând acțiunea în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” a solicitat declararea nulă a contractului de locațiune a încărcătorului de model Leibher XXXX încheiat la data de 15 august 2011 între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” în calitate de locator și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” în calitate de locatar și de a fi constatată posesia de bună credință a lui Alexei Vlas asupra încărcătorului de model Leibher XXXX.

Fiind investită cu judecarea cauzei, prima instanță, prin hotărârea din 8 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, a ajuns la concluzia de a respinge integral cererea de chemare în judecată înaintată de Alexei Vlas ca fiind neîntemeiată.

Judecând apelul declarat de către Alexei Vlas, reprezentat de avocatul Denis Grecu, prin decizia din 27 septembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea din 8 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și a emis o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial.

S-a declarat nulitatea contractului de locațiune din 15 august 2011 a încărcătorului de model Leibher XXXX încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” în calitate de locator și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” în calitate de locatar.

În rest, cererea de chemare în judecată s-a respins ca neîntemeiată.

La adoptarea unei asemenea soluții, instanța de apel a stabilit că, la data de 8 octombrie 2010, anterior încheierii contractului de locațiune din 15 august 2011, ce constituie obiectul prezentului proces, între Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a încărcătorului de model Leibher XXXX.

Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău a conchis că, deoarece la materialele cauzei nu au fost prezentate dovezi că contractul de vânzare-cumpărare din 8 octombrie 2010 a fost reziliat sau acest contract ar fi fost contestat în instanța de judecată, acesta se prezumă a fi valabil și care produce efecte juridice.

Din acest considerent, instanța de apel a ajuns la concluzia că Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” nu poate figura în calitate de locatar în contractul de locațiune deoarece bunul care constituie obiectul contractului de locațiune nu-i aparține cu drept de proprietate.

Instanța de recurs constată că, instanța de apel la adoptarea deciziei a interpretat eronat normele de drept material și a dat o apreciere greșită materialului probator anexat la dosar, pe când prima instanță, justificat, pronunțându-se asupra aspectelor importante, având în susținere cadrul legal aplicabil în speță, corect a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii.

Astfel, instanța de recurs reține că, conform Certificatului constatator nr. 834 din 29 martie 2012 și decizia privind înregistrarea modificărilor din 29 martie 2012 a Întreprinderii de Stat „Camera Înregistrării de Stat”, capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată „Adi Stil” constituie 305 640 de lei, dintre care suma majorării de 300 240 de lei constituie valoarea încărcătorului Leibher XXXX evaluat în baza raportului de evaluare nr. 2012/68-002 din 6 martie 2012 întocmit de către Societatea cu Răspundere Limitată „Lara” (f.d.100, 102).

Potrivit adeverinței nr. 700VP din 9 aprilie 2015 a Întreprinderii de Stat Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, în Registrul de Stat al Transportatorilor la data de 6 aprilie 2015, încărcătorul de model Leibher, număr de identificare xxxxxxx, culoarea galben, anul producerii xxxx, nu figurează ca fiind înmatriculat (f.d.18).

Conform art. 23 Cod vamal, (1) sânt stabilite următoarele regimuri vamale: 1) regimuri vamale definitive: a) import; b) export; 2) regimuri vamale suspensive: a) tranzit; b) antrepozit vamal; c) perfecționare activă (cu suspendare); d) transformare sub control vamal; e) admitere temporară; f) perfecționare pasivă. (2) În cadrul regimurilor specificate la alin.(1) se definesc regimurile vamale cu impact economic: a) antrepozit vamal; b) perfecționare activă; c) transformare sub control vamal; d) admitere temporară; e) perfecționare pasivă.

Conform art. 31 din Codul vamal, importul este regimul vamal în care mărfurile introduse pe teritoriul vamal primesc statutul de mărfuri puse în liberă circulație numai după ce sânt plătite drepturile de import și sânt aplicate măsurile de politică economică. Statutul mărfurilor străine puse în liberă circulație pe teritoriul Republicii Moldova se echivalează cu statutul mărfurilor autohtone după acordarea liberului de vamă. Certificatul de origine, în acest caz, nu se eliberează.

În asemenea situație instanța de fond corect a reținut că, pentru bunul mobil încărcătorul de model Leibher, număr de identificare xxxxxxx, anul producerii xxxx nu au fost achitate drepturile de import.

Prin urmare, încărcătorul de model Leibher, număr de identificare xxxxxxx, anul producerii xxxx nu este un bun care se află în liberă circulație și nu putea în mod valabil să constituie obiect al unor careva tranzacții.

Conform art. 206 Cod civil, în redacția Legii de până la 1 martie 2019, obiect al actului juridic este obligația persoanei care a încheiat actul juridic. Obiectul actului juridic trebuie să fie licit, să se afle în circuit civil și să fie determinat sau determinabil cel puțin în specia sa. Pot constitui obiect al actului juridic și bunurile viitoare.

Astfel, prima instanță corect a reținut ca fiind neclare afirmațiile lui Alexei Vlas referitor la dobândirea posesiei și folosinței asupra încărcătorului litigios de la Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom”, care i l-ar fi dat în baza unor careva datorii pe care aceasta le avea în rezultatul furnizării unor zăcăminte minerale din cariera de nisip din extravilanul satului Speia r-l Anenii Noi, administrată de Societatea cu Răspundere Limitată „Aglicacom Fruct”.

Or, nu este clar în raport cu cine Societatea cu Răspundere Limitată „Igvacom” avea datorii pentru livrarea zăcămintelor minerale, față de Societatea cu Răspundere Limitată „Aglicacom Fruct” sau față de administratorul acesteia reclamantul Alexei Vlas. Circumstanțele indicate de către reclamantul Alexei Vlas nu și-au găsit confirmare atât pe parcursul examinării cauzei.

Conform art. 210 alin. (1) Cod civil, în redacția Legii de până la 1 martie 2019, trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dintre persoanele juridice, dintre persoanele juridice și persoanele fizice și dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 de lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului.

Conform art. 211 alin. (1) Cod civil, în redacția Legii de până la 1 martie 2019, nerespectarea formei scrise a actului juridic face să decadă părțile din dreptul de a cere, în caz de litigiu, proba cu martori pentru dovedirea actului juridic.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție menționează că, valoarea încărcătorului de model Leibher XXXX, număr de identificare xxxxxxx, anul producerii xxxx este de 300 240 de lei, fapt confirmat prin Certificatul constatator nr. 834 din 29 martie 2012 a Întreprinderii de Stat „Camera Înregistrării de Stat” (f.d.102).

Prin urmare, înaintând prezenta acțiune și solicitând constatarea posesiei de bună-credință asupra încărcătorului de model Leibher XXXX, Alexei Vlas nu a prezentat instanței careva înscrisuri sau acte justificative în susținerea acestei pretenții, iar argumentele invocate sânt nefondate.

Or, în susținerea pretențiilor sale Alexei Vlas a prezentat instanței ordonanța de pornire a urmăririi penale din 2 iunie 2014, ordonanța de pornire a urmăririi penale din 31 octombrie 2014, ordonanța de punere sub învinuire din 3 martie 2015, procesul-verbal de audiere a martorului din 16 mai 2014, răspunsul și adeverința Întreprinderii de Stat Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, extrase din Registrul de stat al persoanelor juridice, contractul de vânzare-cumpărare și contractul de locațiune unde în ambele contracte părți contractante fiind Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvacom”.

Aceste înscrisuri nu sunt relevante cazului și nu pot constitui drept temei pentru a fi constatată posesia de bună credință a lui Alexei Vlas.

Circumstanțele invocate de Alexei Vlas precum că, în anul 2012 Societatea cu Răspundere Limitată „Ivascom” a transmis în folosință Societății cu Răspundere Limitată „Aglicacom-Fruct” încărcătorul de model Leibher XXXX, la fel nu au fost confirmate prin careva probe pertinente. Alexei Vlas a înaintat prezenta acțiune ca persoană fizică, dar nu din numele și în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Aglicacom-Fruct”, adică a întreprinderii căreia se pretinde că a fost transmis încărcătorul litigios.

De asemeni, nu au fost dovedite și nu și-au găsit confirmare argumentele invocate de către Alexei Vlas că ar deține un drept legal asupra încărcătorului de model Leibher XXXX. Faptul că Alexei Vlas era convins că încărcătorul se afla în posesia Societății cu Răspundere Limitată „Igvacom” și nu a avut motive pentru a nu accepta propunerea privind folosirea acestuia în cotul unor datorii, nu constituie temei de a fi declarat ca posesor de bună credință.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că decizia instanței de apel este neîntemeiată, iar hotărârea primei instanțe este legală, Colegiul civil,

comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio”, a casa decizia instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f), alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio”.

Se casează integral decizia din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și se menține hotărârea din 8 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Alexei Vlas împotriva Societatea cu Răspundere Limitată „Adi Studio” și Societatea cu Răspundere Limitată „Igvascom” cu privire la declararea nulă a contractului de locațiune a încărcătorului de model Leibher XXXX și constatarea posesiei de bună credință asupra încărcătorului.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru

Tamara Chișca-Doneva

Nicolae Craiu